

Hedegran og julegran

Tekst: Chr. Richardt
Mel. og sats: Ernst Frost 1986 1/2

1. Gra--nen grøn be-bud-el-sens tra
3. Gra--nen hø--rer ad-ventstiden til

1. Granen den grønne er be-bud-el-sens tra, på sand jord, på lodmærk og he--der, den
3. Granen som Johannes hør ad-ventstiden til og var-ter om det der skal kom--me, men

1. var-ter om kommende lov-skø-nes læ, det er den, som lejet dem be-re--der. Den
3. ly-ser der fra toppen en ju-le-stjerne mild, for-tæl-ler den: Vor ventetid er om--me. Om

1. den var-ter om kommende, den var-ter om kommende læ, som lejet dem be-re--der. Den
3. men ly-ser fra top--pen, men ly-ser fra top--pen mild. Vor ventetid er om--me. Om

1. var-ter om lov-skø-nes læ, er den som le-jet re--der. Den
3. ly--ser fra lov-stjer-ne mild, vor ven-te--tid er om--me. Om

2. drysser sine nå-le i den fet-ti-ge jord, så ri-ge-re skov-muld dan--nes, den
3. Bethlehems-bar-net hvi-s-ker den, - strælende med tusinde kør--ter, be-

2. drysser sine nå-le i den fat-ti-ge jord, så ri-ge-re skov-muld dan--nes, den
3. Bethlehems-bar-net hvi-s-ker den, - strælende med tusin-de kør--ter, be-

1. vi-ser på frøene, der på frem-tidens flør, - Granen er stavens Jo-han--nes.
2. gæber karat st. der som brudgommens ven, der ly-ser ham ind i vo-re hjert--ter.

1. vi-ser på frøene, der på frem-tidens flør, - Granen er stavens Jo-han--nes.
2. gæber karat st. der som brudgommens ven, der ly-ser ham ind i vo-re hjert--ter.

S
A

2. Nøjet med Himmelens Man-na-køst, den ser hen mod Bøgenes sa--le,

T
B

S
A

2. holder så yd-myg ud på sin post: De vokse, mig bør at da---le. *Forfra tilslut*

T
B

1. Granen, den grønne, er Bebudelsens Træ,
paa Sandjord, paa Ødemark og Heder;
den varsler om kommende Løvkoves Læ,
det er den, som Lejet dem bereder.

Den drysser sine Naale i den fattige Jord,
saa rigere Skovmuld dannes,
den viser fra sig selv hen paa Fremtidens Flor,
Granen er Skovenes Johannes.

2. Nøjet med Himmelens Manna-Kost,
den ser hen mod Bøgenes Sale,
holder saa ydmyg ud paa sin Post:
„De vokse, mig bør at dale.“

3. Granen som Johannes hører Adventstiden til
og varsler om det, der skal komme,
men — lyser der fra Toppen en Julestjerne mild,
fortæller den: „Vor Ventetid er omme.“

Om Bethlehemsbarnet hvisker den,
straalende med tusinde Kerter,
begærer kun at staa der som Brudgommens Ven,
der lyser ham ind i vore Hjerter.